

W tym zakresie wnosząca odwołanie podnosi, po pierwsze, że Sąd stwierdził, iż zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd nie biorąc pod uwagę wszystkich istotnych elementów niniejszej sprawy, w szczególności nieużywania wcześniejszych znaków na rynku, uwzględnienia charakteru odróżniającego wcześniejszych znaków, rzeczywistej obecności na rynku innych towarów tego samego rodzaju, noszących różne oznaczenia „G” i znaczenia przywiązywanego do tego rodzaju oznaczeń celem identyfikacji oznaczenia handlowego przez właściwy krąg odbiorców. Ponadto wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dokonał błędnej oceny podobieństwa kolidujących znaków, która wynika z wypaczenia okoliczności stanu faktycznego, niewłaściwej oceny charakteru odróżniającego i dominującego wcześniejszych znaków oraz błędnej oceny charakteru przedmiotowych towarów.

Po drugie wnosząca odwołanie podnosi błędne zastosowanie orzecznictwa Sądu w zakresie, w jakim Sąd nie wziął pod uwagę wcześniejszych decyzji organów krajowych, naruszając art. 17 ww. rozporządzenia nr 207/2009.

W końcu wnosząca odwołanie podnosi naruszenie zasady równego traktowania przez Sąd w zakresie, w jakim dokonał on stroniczej oceny podobieństwa znaków, ignorując element słowny zgłoszonego znaku towarowego i porównując znaki w oparciu o nadmiernie szerokie kryteria.

⁽¹⁾ Dz.U. 1994, L 11, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 6 lipca 2011 r. — G. Brouwer przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

(Sprawa C-355/11)

(2011/C 282/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: G. Brouwer

Strona pozwana: Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywę 91/629/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wynikające z niej wymogi podstawowe w zakresie zarządzania w rozumieniu art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 ⁽²⁾ mają zastosowanie również do cieląt, które są utrzymywane przez właściciela gospodarstwa rolnego w ramach utrzymywania krów mlecznych?

2) Jeżeli na powyższe pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy okoliczność, że w jednym z państw członkowskich dokonano transpozycji wskazanej dyrektywy poprzez przepisy, na mocy których uznano jednak, że wspomniane wymogi mają zastosowanie do tego rodzaju cieląt, stanowi podstawę do uznania zasadności zmniejszenia lub wykluczenia płatności zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 1782/2003 w przypadku niedochowania tych wymogów w owym państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 19 listopada 1991 r. ustanawiająca minimalne normy ochrony cieląt (Dz.U. L 340, s. 28).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-360/11)

(2011/C 282/15)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: L. Lozano Palacios, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez zastosowanie obniżonej stawki podatku VAT:

— substancje medyczne zwykle używane i przeznaczone do uzyskania produktów leczniczych zgodnie z postanowieniami art. 91 akapit pierwszy ust. 1 pkt 5 i akapit drugi ust. 1 pkt 3 hiszpańskiej ustawy o podatku VAT;

— produkty medyczne, sprzęt, wyposażenie lub urządzenia, które obiektywnie mogą jedynie służyć zapobieganiu, diagnozie, leczeniu lub łagodzeniu chorób lub dolegliwości u ludzi lub zwierząt, lecz które nie są „zazwyczaj używane do łagodzenia skutków lub leczenia niepełnosprawności, przeznaczone wyłącznie do użytku osobistego przez osoby niepełnosprawne” zgodnie z postanowieniami art. 91 akapit pierwszy ust. 2 hiszpańskiej ustawy o podatku VAT;

— urządzenia i akcesoria, które zasadniczo lub głównie są używane do łagodzenia fizycznych ułomności zwierząt zgodnie z art. 91 akapit pierwszy ust. 1 pkt 6 zdanie pierwsze hiszpańskiej ustawy o podatku VAT;